

V pětadesáti dvě (zatím) nesplněná přání

O Cyrilu Sukovi (narozen 18. 6. 1942) nepíši poprvé a vždy se k jeho životním i tenisovým osudům rád vracím. Do povědomí tenisové veřejnosti se vepsal jako hráč, ale především jako tenisový funkcionář. V civilním životě je významným odborníkem na drážní stavby.

HRÁČ

Tenis začal hrát v deseti letech na dvorcích Lokomotivy Praha. Chodili tam i jeho rodiče. Tatínek, také Cyril, byl uznávaným projektantem ve Státním ústavu dopravního projektování a maminka Karolína byla profesorkou angličtiny a ruštiny. Do tenisu Cyrila nenutili. Od přírody citlivý kluk byl brzy nejlepším hráčem klubu, v šestnácti už neměl koho na Lokomotivě porážet, přestoupil tedy na štvanický Motorlet. Už za dva roky, v roce 1960, vyhrál na třetí pokus Pardubickou juniorku ve dvouhře i čtyřhře. S juniorským týmem Motorletu se stal v témže roce také mistrem Československa. V roce 1963 přestoupil do RH Praha, odkud už to byl jen skok na pražskou Spartu. Promoval na ČVUT katedře Železničních staveb a nastoupil do svého prvního a také posledního zaměstnání na Správě železničního uzlu Praha. Stále hrál za Spartu 1. a 2. ligu. V roce 1968 odjel studovat a hrát tenis na americkou univerzitu ORAL ROBERTS UNIVERSITY v Tulse ve státě Oklahoma. Po roce se vrátil, při zaměstnání dokončil kandidátskou práci na ČVUT a získal titul CSc. V tu dobu se na celostátním žebříčku mužů pohyboval na hranici první a druhé desítky.

„...Na závratnou kariéru světového hráče to bylo málo. Víím to. Asi by to nebylo o moc lepší, i kdybych trénoval sebevíc. Každý sportovec je něčím limitován a moje pohybové schopnosti mně víc neumožňovaly...“

TRENÉR

Období trénování nebylo dlouhé, o to však zajímavější. Když v ligovém týmu uvolnil místo mladším a lepším, ujal se jeho vedení a trénování. Byl to jeho druhý pracovní úvazek. Ligový tým se stal mistrem republiky a patřili do něj výjimeční hráči jako Kodeš, Pála, Jankovský, Písecký. Dva roky trénoval i Martinu Navrátilovou a Renatu Tomanovou. Do vedení svých dětí příliš nezasahoval. Nebylo třeba. U maminky Věry byly v těch nejlepších rukách. Trenérskou kariéru ukončil jako trenér i rozhodčí 2. třídy.

FUNKCIONÁŘ

Obdivuhodnou kariéru tenisového funkcionáře začal (a také skončil) na Spartě. Po návratu z USA se stal v roce 1970 členem výboru, aby už za tři roky vedl Český tenisový svaz a po sedmi letech, v roce 1980, se stává předsedou Československého tenisového svazu. Bylo mu 38 let a netušil, že v této funkci setrvá až do roku 1990. Ve vrcholových tenisových funkcích pracoval plných 17 let.

„...Jako funkcionář jsem svoje organizační schopnosti měl možnost prokázat mnohokrát. Mým křestem byla příprava exhibice Nastaseho s Tiriadem v hale Sparty v Korunovační ulici, stejně tak jako příprava utkání Rosewala s Kodešem. Později, už jako předseda českého a následně i federálního orgánu jsem za 17 let připravoval a řídil desítky vrcholových te-

nisových událostí. Mezi ty největší bych zařadil vítězné utkání v roce 1980 v Davis Cupu, v roce 1986 Pohár Federace – jen pro zajímavost, na Štvanici hrálo 47 týmů z celého světa a sedm dnů byl centrální dvorec zcela vyprodán. K těm nezapomenutelným patří všechna daviscupová a fedcupová utkání hraná doma, ME juniorů v Praze a desítky dalších. Tehdy jsme vše organizovali sami, bez agentur a nároků na odměnu. V organizačních výborech jsem spolupracoval s mnoha nadšenými a skromnými lidmi, kteří mě nikdy nepodvedli a o penězích nemluvili. Tehdy byla čest něco

dobrého pro náš tenis a Československo udělat. Stejnou radost jsem měl i z úspěchů výkonnostního tenisu. Když jsem se stal předsedou, pořádali jsme ročně jen 34 turnaje mládeže. Za pár let už jich bylo přes 200. Mezi úspěšné akce patřila i tenisová skladba na poslední spartakiádě, dařilo se nám pro tenis získávat i zemědělskou mládež, hledali jsme nového Kodeše a Sukovou, založili střediska mládeže a vrcholových hráčů a tenis se u nás stal prvním poloprofesionálním a později profesionálním sportem. Ze všech sil jsem se snažil pomáhat i slovenskému tenisu. Slovenským tenistům jsme pomáhali i tím, že jsme jim zvyšovali počty hráčů na federálních mistrovstvích. Tak jsme alespoň trochu pomáhali jejich rychlejšímu růstu...“

12. května 1990 byl Cyril Suk ve funkci federálního předsedy vystřídán JUDr. Jiřím Lendlem. K jeho nezvolení mu „pomohli“ především slovenští delegáti.

„...Samozřejmě, že jsem byl zklamán. Když jsem opustil jednací sál, najednou mi došlo, jak obrovské odpovědnosti jsem se zbavil. Uvědomil jsem si, že po letech budu mít víkendy pro sebe a rodinu a budu se moci věnovat jen své profesi. Tu jsem nikdy nešedil, i když práce ve dvou vysokých funkcích současně byla mimořádně náročná. Obě funkce byly spojitě nádoby. Prolínaly se, ale díky mému postavení v československém tenisu jsem mnoho pracovních problémů dokázal řešit jen zvednutím telefonu. Po roce 1990 jsem se ještě na dva roky vrátil do funkce předsedy TK Sparta. Na tohle období už ale nerad vzpomínám.

K tenisu v jakémkoliv podobě se už nikdy

nevrátím. Konec konců, od volební konference v roce 1990 mě dodnes nikdo z ČTS neoslovil, nikam nezval, nic nepožadoval, ani nenabízel. Už sedmnáct let jsem mimo tenisové dění a vracet se by byla hloupost. Vše se natolik změnilo, že bych to snad už ani neuměl. Když je vám pětáctýřicet, můžete si troufnout na dvě vrcholové funkce současně, ale v pětadesáti se už nedá sedět na dvou židlích...“

Rodina ještě kompletní, psal se rok 1973

ŘEDITEL

Cyril se potatil. Celý život, stejně jako otec, má jediného zaměstnavatele, České dráhy. Po promoci v roce 1964 nastoupil na Správě železničního uzlu Praha, a i když se název firmy s dobou měnil, pracuje tam dodnes. Letos je jeho Stavební správě už 45 let a Cyril u ní pracuje 43 roky, z toho 23 jako ředitel. Jeho první stavbou byla přestavba horního nádraží Libeň, pak stavba odbavovací haly Hlavního nádraží v Praze a pak desítky dalších. Náplní práce Správy je investiční příprava a realizace všech drážních staveb od Děčína přes Prahu až do České Třebové. Správní činnost zajišťuje pro všechny drážní investice v teritoriu Stavební správy Praha.

„...Od roku 1979 jsem ředitelem s výjimkou let 1993 až 1998. To jsem si jen vyměnil kancelář s výrobním náměstkem. Naší největší současnou stavbou je 'Nové spojení'. Tuto grandiózní stavbu nemůže nikdo přehlédnout. Stačí se od Štvanice podívat na sochu Jana Žižky na Vítkově a vše, co je pod ní, je ono 'Nové spojení'. Jen v letošním roce projde rukama mých 160 pracovníků více než 10 miliard korun. Kolik to bylo za těch uplynulých 45 let si netroufnu odhadnout. Většinu mých spolupracovníků znám desítky let. Jsou firmě věrni stejně jako já a snad i proto jsem ve funkci vydržel tak dlouho. Mám snad poslední velké profesní přání: Být u zahájení provozu stavby 'Modernizace trati Praha – Kladno' s propojením na letišti Ruzyně. Je to parádní stavba. Po jejím dokončení se cestující dostanou za 20 minut z Masarykova nádraží do odbavovací haly letiště...“

OTEC

Se svou první ženou, naší slavnou tenistkou Věrou Pužejovou, se poznal na Štvanici. Čtyři roky po svatbě se jim narodila dcera Helena (1965) a po dvou letech syn Cyril. Paní Věra byla nejen světová tenistka, ale také zlatá máma a výborná trenérka. Po narození Helenky se vzdala vrcholového tenisu a věnovala se rodině a trenérské práci.

„...Já jsem na rodinu nikdy moc času neměl. Ale společné každodenní večerní tréninky na Spartě a pak cesta domů patří k mým nejhezčím vzpomínkám. Vše se změnilo, když Věra v roce 1982 zemřela. Heleně bylo 17, Cyrilovi 15. Teprve tehdy jsem si uvědomil, co pro nás Věra znamenala. Jak jsem po jejím odchodu dokázal skloubit práci, funkce a rodinu, už raději nevzpomínám. Kam to naše děti v tenisu dotáhly, je zásluha především jejich mámy. Já jsem je spíš nutil, aby studovaly a připravovaly se na to, že je živit bude především práce. Helena vystudovala gymnázium bez problémů a teď studuje vysokou školu v Olomouci. Cyrilovi jsem občas musel pohrozit, že mu rozslapu rakety, ale gymnázium také dokončil. Na vysokou nemá pomyšlení. Žít ho bude v nějaké podobě už jen tenis...“ V roce 1983 se Cyril podruhé oženil s paní Martou.

DĚDEČEK

„...Z vnoučat mám samozřejmě radost. Cyril (IV.) je vynikající golfista. Ve 14 hrál na turnaji dospělých v Karlových Varech, v klubu, kterému je už 100 let. Rekord jejich slavného hřiště je 65 úderů a Cyrilovi k vyrovnání tohoto rekordu chyběl jen jeden úder. Podle golfových odborníků je to ohromný výsledek. Vnučka Natálka hraje tenis a není bez talentu. Věřím, a to je moje druhé velké přání, že jednou bude pokračovatelkou slavné tenisové dynastie Suků. Ideálním dědečkem asi nejsem. Když byli malí, mnoho času jsem neměl a teď už mají vlastní zájmy. Navíc, celá rodina žije půl

Dědeček s vnučkou Natálkou

Československý daviscupový tým před utkáním s Indií v Kalkatě (1986). Stojící zleva: trenér František Pála, zástupce indického svazu, MUDr. Michael Kopřiva, Jan Kodeš, Cyril Suk, masér František Kratochvíl. Sedící zleva: Milan Šrejber, Tomáš Šmíd, Miloš Mečíř, Pavel Složil.

roku v Praze a druhou polovinu na Floridě. Přiznám se, že u nich v Bradentonu jsem ještě nebyl, letadla nemám rád...“

Cyril Suk při vyprávění často připomínal jména mimořádných osobností českého tenisu. Nejvíce si váží Jana Kodeše, našeho prvního wimbledonského vítěze, tenisového nadšence, organizátora a funkcionáře, který nikdy naši republiku neopustil a za slávu českého tenisu bojoval doma. Je tenisovým vzorem nejedné generaci a jeho velikost snad ocení až historie. Jubilant si přál, abych připomněl alespoň jména tří doktorů – Týry, Štůly a Lendla, tvůrce legislativy československého tenisu a také autory klasifikačního a ostatních tenisových řádů v čele s M. Dvořákem, velké metodiky Šafaříka a Höhma, členy komise mládeže Čefelína, Papouška a Udržala. Bez nich a mnoha dalších nadšenců by československý a český tenis nebyl světovým fenoménem, kterým bezesporu v minulých letech byl. Pravdou je, že Ing. Cyril Suk, CSc., má velkou zásluhu na tom, že se tenis stal olympijským sportem a hraje se v podstatě podle pravidel, která v roce 1981 v Kramářově vile předložil předsedovi Olympijského výboru Juanu Antonioví Samaranchovi.

SYN A DCERA O TÁTOVI

„...Táta byl a je klasický workholik. Celý život věnoval tenisu a dráze. Ať dělal cokoliv, dělal to pořádně a totéž vyžadoval od nás. Na rodinu mu moc času nezbývalo, spoléhal na naši mámu. Neustále nám opakoval, že chceme-li v životě něčeho dosáhnout, musíme tvrdě pracovat. On sám v životě dokázal hodně a měl by pomalu pomýšlet na odpočinek, léta ani jemu nikdo neubere. Nedovedu si ale představit, čím pak zaplní volný čas. Na to, aby četl vnoučatům pohádky, je už příliš pozdě. Táta stále žije v přesvědčení, že se bez něj dráhy zastaví. Nestaví, pojedou i bez něj dál. Chceme, aby tady byl s námi co nejdéle, ale pro svoje zdraví musí něco dělat především on. Chybí mu pohyb a lepší životospráva. K tenisu už se v žádné podobě nevrátí. Udělal pro něj strašně moc, aby se nakonec dočkal zklamání. A pak, do stejné řeky dvakrát nevstoupíš...“

Je to až k nevíře, že tátovi bude letos už 65. Vzpomínám, když jsme na Spartě hrávali s tátou, mámou a bráchou Cýrou rodinné debítky. Nebo jak jsem sváděla bitvy s tátou ve dvouhře. Moc dobře si pamatuji, jak mě při nich dokázal vytočit. Vždycky dbal na to, aby povinnosti do školy byly na prvním místě – před tenisem. Možná i proto se nám stal bílý sport hlavně koníčkem, zábavou a ne povinnou prací. Určitě to neměl jednoduché, potom co máma umřela. Dodnes si říkám, že mohl být všechno jinak, kdyby... Ale to je jen takové filozofování, realita je přeci jen taková.

Táta stále připomínal, že je nejprve předseda tenisového svazu a pak teprve otec hráčky Sukové. Mívali jsme kvůli tomu spory. Víím, že těžce nesl, jak se k němu zachovala naše tenisová veřejnost po revoluci. Většina lidí jako by úplně zapomněla, co všechno pro náš sport udělal, jak za něj bojoval v letech totality, kdy byl tenis na černé listině. Najednou ti, co ho do té doby potřebovali a nebylo jim trapné volat i v pozdních nočních hodinách s žádostí o radu či pomoc, se k němu obrátili zády. Dokonce klidně i zrušili jediné místo našeho zástupce v Olympijské komisi mezinárodní tenisové federace (ITF), které bylo na tátovo jméno, jen aby náhodou Suk ještě v nějaké funkci nefiguroval. Nakonec i jeho domácí tenisový klub Sparta Praha, kde táta býval předsedou, se zachoval tak, jak se zachoval. Dodnes, chcete-li něco konkrétního vědět z historie či současnosti, ať českého či československého tenisu, tak jediní dva, jak já říkám „kronikáři“, jsou náš táta a Honza Kodeš. Je smutné, že „českou“ specialitou je zbavovat se schopných a zkušených odborníků, kteří pro naši zem mnoho potřebného udělali. Naštěstí trochu jinak se k tátovi nakonec zachovala jeho další láska – železnice. Tam si dodnes jeho kvalit váží, táta stále pracuje jako ředitel a je vysoce uznávaný i na místech nejvyšších. Jeho pracovní vytrvanost někdy trápí vnuky, kteří si ho moc neuzijí, ale mohou si být jisti, že je na Cyrilka a jeho golfové úspěchy i Natálku a její první tenisové krůčky moc pyšný. Touto cestou bych ráda popřála tátovi do dalších let pevné zdraví a více aktivního sportování.

Helena

STANISLAV BURIAN

Snímky: archiv Cyrila Suka
a Jana Kodeše

Cyril